

כאשר נראו צריפי חמארה בוערים, קם נתן חרובי איש קבוצת מושב חמארה ואמר: "אין לנו מה לעשות פה!".

אני דאגתי לעמנואל שיצא אותו בוקר לזרוע. ניגשתי הביתה, קראתי לרעייתי בת-שבע, נעלנו את הבית וליווייתי אותה לבית של קבוצת הצעירות שהיה באיזור הצפוני הזונה לעמק עיון ואמרתי "אני הולך להחזיר את עמנואל". יצאתי בזמן שראשוני הפצועים הצרפתיים הובאו למושבה על גבי פרדות. לא היתה לי כל מחשבה על עזיבת המושבה.

יצאתי והגעתי ילשטח, ושם פגשתי את חברי יעקב יעקובזון שיצא גם הוא לזרוע את שדהו בשכנות לשדה שלנו, וגם את אחיו הצעיר מרדכי שיצא להחזיר את יעקב הביתה.

לא עברו רגעים אחדים, ואנחנו רואים עגלות אחדות ועליהן חברי קבוצת חמארה, וכן הולכי רגל מאנשי מטולה גרי הבתים שבמורד המושבה, וביניהם כל חברי קבוצת הצעירות וגם בת-שבע, ושלושת הגברים שהיו בקבוצה, בנימין מונטר, הוצפלד שהתארח בקבוצה⁴ ועוד חבר בשם משה. כל אלה גרו בחלק הרחוב של מטולה הפונה לכיוון עמק עיון. הגרים בחלק האחר של הרחוב כלל לא ידעו על יציאתם. כל השיירה הזאת יצאה מהמושבה ועברה לידע.

כבר לא יכולנו לחזור למושבה שהיתה נתונה להתקפה ערבית מעל ראשי ההרים סביב.

יעקב היה מוכרח לחזור ויהי מה, היות ואמו ושתי אחיותיו נשארו במושבה. לכן ביקש ממני לקחת איתי את אחיו הצעיר מרדכי והוא התגנב בהסתר והגיע למושבה ולביתו. לי לא היתה ברירה, רעייתי היתה בין היוצאים. לקחתי את עמנואל ומרדכי הצעירים והצטרפתי לשיירה.

הצרפתיים הנסוגים סבלו אבידות רבות בהרוגים ופצועים רבים, שלקחו איתם בנסיגתם.

בהיכנסם למושבה פרצו את דלתות אותם בתים שהיו ריקים מתושבים והכניסו לתוכם את הפצועים. בבנייני החצרות שיכנו את החיילים.

המושבה, והצרפונים בתוכה, היו במצור גמור שלושה ימים, אין יוצא ואין בא. כל היוצא היה נפגע מיד מפגיעת צלף.

רק כעבור שלושה ימים נשלח צבא רוכבים סנגלים שכבשו את עמדות הערבים, ואלה הסתלקו מההרים השולטים על המושבה.